

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยและยังเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารของคนไทย นอกจากนี้ยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติที่คนไทยทุกคนภูมิใจและต้องรักษาให้ยั่งยืนคู่กับความเป็นไทยตลอดไป ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีความสำคัญมาก เพราะเป็นการเรียนการสอนภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือสื่อสารทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ระหว่างคนในชาติและยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้วิชาการต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่ว่าให้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในด้านการดำรงชีวิต การติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ กลุ่มสาระอื่น ๆ การแสวงหาความรู้เพิ่มเติมตลอดจนให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาในด้านการ ฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารทั้งด้านการรับและถ่ายทอด ความรู้สึนึกคิด โดยอาศัยความรู้และทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนที่ได้รับการฝึกฝนจาก โรงเรียน มาใช้

การที่จะให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี ต้องอาศัยการฝึกฝน เป็นสำคัญเพื่อให้เกิดทักษะในด้านต่อไปนี้เป็น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ ในบรรดาทักษะด้านต่าง ๆ นั้นการสอนเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนที่สุด ผู้ที่จะเขียน ได้ดีต้องผ่านการฟัง การพูดและการอ่านมาแล้วจึงจะเขียนได้

วรรณิ โสมประยูร (2527 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่าในบรรดาทักษะ ทางภาษาทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่านและเขียน ถือว่าการเขียนเป็นทักษะการแสดงออกที่สำคัญ เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อ ความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจและเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิด สติปัญญา ตลอดจนทัศนคติ อีกด้วย การเรียนวิชาต่าง ๆ ต้องอาศัยการเขียนบันทึกเพื่อจดถ้อยคำของครูหรือของเพื่อน เพื่อย่อ สิ่งที่ได้ยิน ได้ฟังและเพื่อตอบในเวลาสอบ ความสำคัญของการเขียนในแง่นี้ โดยเฉพาะการเขียน ตอบข้อสอบในเวลาสอบนั้น แสดงให้เห็นว่าการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญมาก เป็นทักษะสุดยอด ของการเรียนภาษา เพราะการเขียนตอบข้อสอบในเวลาสอบเป็นเครื่องแสดงความสามารถและ

ความสำเร็จของผู้เรียน เด็กที่ไม่มีความสามารถในการเขียนจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน การเขียนเพื่อสื่อความหมายในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นคำ กลุ่มคำ วลี ประโยค และข้อความจะต้องประกอบไปด้วยคำ ถ้าหากเขียนคำผิดพลาด คลาดเคลื่อนหรือบกพร่องไป จะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปสื่อความหมายได้ไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน อาจไปสร้างความเข้าใจผิดจนเกิดความเสียหายแก่บุคคลและทรัพย์สินได้ (สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ 2522 : 24)

สุนันทา โสรรัจ (2531 : 1) ได้เน้นถึงความสำคัญของการเขียนว่า ภาษาเขียนทำให้มนุษย์ติดต่อสื่อสารกันได้ แม้ในระยะทางไกลหรือแม้แต่ในชั่วอายุคนหนึ่งกับอีกชั่วอายุคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างไกลกันหลายร้อยปี สอดคล้องกับที่ จูโร สรศักดิ์โยธิน (2529 : 52) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายได้คงทนและปรากฏเป็นหลักฐานได้ดีกว่าทักษะอื่น เพราะจารึกไว้เป็นตัวอักษร ไม่ลบเลือนได้รวดเร็วเหมือนคำพูด การเขียนจึงใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อระหว่างอดีตและปัจจุบันไปถึงอนาคต

การเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ยังคงมุ่งเน้นเพียงเพื่อให้ นักเรียนอ่านออกเขียนได้เท่านั้น จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพ ซึ่งปรากฏว่านักเรียนที่จบระดับประถมศึกษาไปแล้ว ส่วนมากยังไม่มีความสามารถในการใช้ภาษา ได้เหมาะสมตามจุดมุ่งหมายในหลักสูตรวิชาภาษาไทย (เขียน เลือคำ 2521 : บทนำ) หลังจากนักเรียนที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาไปแล้ว ถ้าไม่มีโอกาสเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาในระยะเวลาไม่นานนัก นักเรียนเหล่านั้นส่วนหนึ่งจะหย่อนความสามารถในการเขียนลงไปมาก บางคนถึงกับเขียนไม่ได้ ซึ่งนับว่าเป็นการลงทุนทางการศึกษาที่ไม่คุ้มค่า จึงสมควรจะได้มีการปรับปรุงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีสอนวิชาภาษาไทยเสียใหม่

ปีการศึกษา 2540 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 79) กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้สำรวจจุดประสงค์การเรียนรู้ใน ป.02 เรียงลำดับจุดประสงค์ที่นักเรียนไม่ผ่านมากที่สุด 3 อันดับ ดังนี้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จุดประสงค์ที่ 16 เขียนอธิบายภาพ เล่าเรื่อง แสดงความนึกคิด โดยลำดับความคิด และเหตุการณ์ ร้อยละ 10.10

จุดประสงค์ที่ 8 มีความรู้หลักเกณฑ์การอ่านเกี่ยวกับรูป เสียง พยางค์ สระ วรรณยุกต์ การแจกลูก การสะกดคำ การผันอักษร ฯลฯ ร้อยละ 9.85

จุดประสงค์ที่ 14 เขียนสะกดคำโดยใช้คำพื้นฐานที่กำหนดไว้ ร้อยละ 9.77

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับโครงสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา ด้านการวัดความสามารถด้านการเขียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ของกรมสามัญศึกษา (2543 : 60) การวิจัยถือเอาเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม ปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพียงร้อยละ 27 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ทั้งที่ดำเนินการสอนตามหลักสูตรใหม่แล้ว

ส่วนการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนมากใช้วิธีการสอนโดยตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ ครูจะอธิบายให้ฟังแล้วมอบหมายงานให้ทำเป็นกิจกรรมรายบุคคลมากกว่ากิจกรรมกลุ่ม นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ การแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติงานภายในกลุ่มน้อยมาก การเขียนแทบไม่ได้ใช้ (กรมวิชาการ 2524 : 36 - 42)

จากการสำรวจอัตราการเข้าชั้นของนักเรียนระดับประถมศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2540 – 2543 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราเข้าชั้นสูงสุด (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2543 : 21) สาเหตุหนึ่งที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตกซ้ำชั้นมากมาจากความสามารถในการอ่านและการเขียนไม่เพียงพอ นักเรียนยังขาดความพร้อมซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ทั่วโลกที่เห็นว่า “ความพร้อมของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลโดยตรงกับความสำเร็จในการอ่านและการเขียน” (อ้อม ประนอม 2529 : 8)

อำเภอสิงหนคร ได้ประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างปีการศึกษา 2540 - 2544 กลุ่มทักษะภาษาไทยด้านความสามารถด้านการเขียน (การเขียนคำศัพท์ ประโยค การเขียนเรื่อง) ปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ดังนี้ (ผลสัมฤทธิ์ระดับอำเภอสิงหนคร 2540 - 2544)

ปีการศึกษา 2540	ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	59.81
ปีการศึกษา 2541	ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	60.02
ปีการศึกษา 2542	ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	53.97
ปีการศึกษา 2543	ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	60.51
ปีการศึกษา 2544	ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	53.44

และจากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มโรงเรียนเมืองเก่า ปีการศึกษา 2544 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ซึ่งสังเกตได้จากตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มโรงเรียนเมืองเก่า ปีการศึกษา 2544
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิชา โรงเรียน	กลุ่มวิชา						รวม เฉลี่ย	อันดับ ที่
	ภาษาไทย	คณิตศาสตร์	สพช.	สตน.	กพอ.	ภาษาอังกฤษ		
วัดสถิตย์ชลธาร	72.01	80.30	81.57	80.92	85.74	79.75	80.05	1
บ้านเขาแดง	57.39	62.25	63.12	71.32	68.75	64.12	64.49	4
วัดธรรมโฆษณ์	68.72	78.54	67.93	70.32	68.59	66.67	70.13	3
วัดบ่อปราบ	69.02	75.39	77.03	78.57	77.32	70.52	74.64	2
บ้านหัวเขา	55.42	61.01	66.20	70.35	71.35	62.44	64.46	5
วัดบ่อทรัพย์	53.44	62.44	63.27	72.48	69.93	62.13	63.95	6
รวมเฉลี่ย	62.66	69.99	69.85	73.99	73.61	67.61	69.89	

เอกสารผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มเมืองเก่า (2544 : 10)

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มโรงเรียนเมืองเก่า สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์ คือมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 53.44 - 72.01 % เท่านั้น ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติวางไว้ ในแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) คือจะต้องมีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้ง 80.00 ขึ้นไป และยังมีแนวโน้มที่ระดับคะแนนในกลุ่มทักษะภาษาไทยของอำเภอสิงหนครจะลดลง

สุจินดา สุปารา (2524 : 1) กล่าวว่า “สภาพการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนในปัจจุบัน ครูผู้สอนไม่ทราบว่า จะทำอย่างไร จึงจะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้นได้” จะเห็นได้ว่าการสอนทักษะการเขียนในโรงเรียนประถมศึกษาทั่ว ๆ ไปนั้น เมื่อเด็กมีปัญหาเกิดขึ้นครูผู้สอนก็จะเขียนให้ดูแล้วให้นักเรียนเขียนตาม ซึ่งเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ไม่ตรงตามหลักการเรียนรู้

จากประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทยของผู้วิจัย พบว่า ผลการสอบจุดประสงค์วิชาภาษาไทยใน ป.02 จุดประสงค์ที่ 16 เรื่อง การเขียนอธิบายภาพ การเขียนเล่าเรื่องในปีการศึกษา 2544 ภาคเรียนที่ 2 นักเรียนผ่านจุดประสงค์ดังนี้

นักเรียนผ่านจุดประสงค์ ระดับ 0 ซึ่งเป็นระดับที่ไม่ผ่านเกณฑ์ ต้องแก้ไข มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.17

นักเรียนผ่านจุดประสงค์ ระดับ 1 ซึ่งผ่านเกณฑ์ในระดับพอใช้ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 26.32

นักเรียนผ่านจุดประสงค์ ระดับ 2 ซึ่งผ่านเกณฑ์ในระดับดี - ดีมาก มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.51

ดังนั้นการแก้ปัญหาด้านการเขียนของนักเรียน จึงต้องแก้ไขให้ตรงกับปัญหา โดยแยกนักเรียนที่มีปัญหาออกมาเพื่อรับการแก้ไขตั้งแต่เริ่มต้นถ้าเลยจะทำให้นักเรียนเขียนได้ไม่ดีตลอดไป ผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาจะต้องตระหนักและหาวิธีในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนให้สามารถใช้ทักษะการเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย ถ่ายทอดความรู้ ความคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะครูผู้สอนจะต้องคิดค้นหาวิธีพัฒนาความคิดของ

นักเรียนให้มีทักษะและประสบการณ์อย่างกว้างขวางและควรมีแบบฝึกด้านการเขียน เพื่อเป็นสื่อช่วยสอนและช่วยเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษา อันเป็นเครื่องมือที่จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนและการสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมสำหรับแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ขึ้น เพื่อลดปัญหาในด้านทักษะการเขียนและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้แบบฝึกและแนวการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ผลของการใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียน จะทำให้นักเรียนเขียนได้ดีขึ้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงขึ้น
3. เป็นแนวทางสำหรับครูระดับประถมศึกษา ที่จะสร้างแบบฝึกเพื่อนำไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียนเพื่อใช้ในการฝึกทักษะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านข้อมูล

- 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนในกลุ่มเมืองเก่า จำนวน 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านเขาแดง โรงเรียนบ้านหัวเขา และโรงเรียนวัดบ่อทรัพย์
- 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนวัดบ่อทรัพย์ จำนวน 50 คน
- 1.3 ตัวแปรที่จะศึกษา มีดังนี้
 - 3.1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 3.1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
- 1.4 ระยะเวลาในการทดลอง
การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ใช้เวลาทดลอง 90 คาบ คาบละ 20 นาที

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

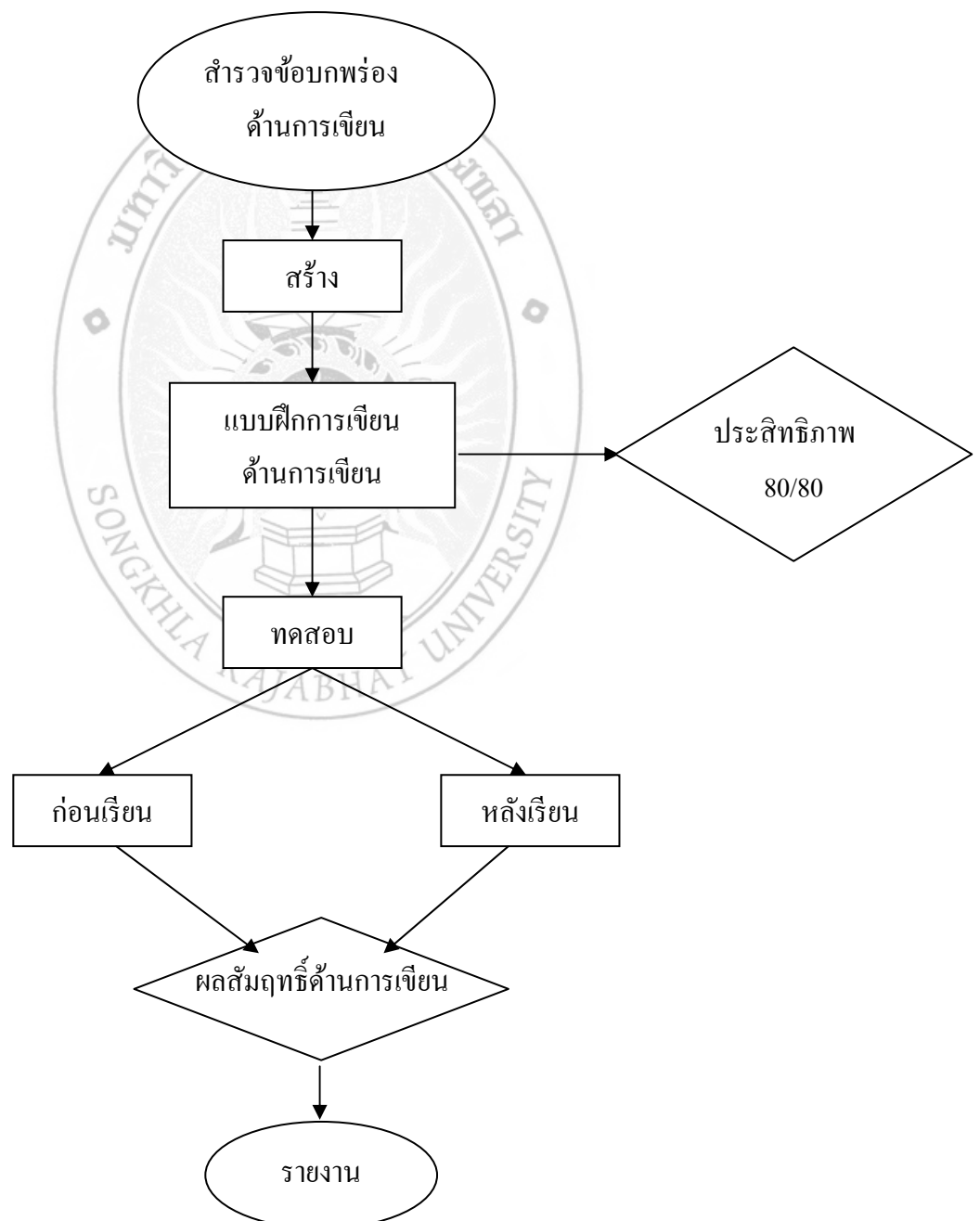
- 2.1 ข้อบกพร่องด้านการเขียน
- 2.2 การสร้างแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม
- 2.3 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม

2.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนก่อนและหลังการทดลองการใช้แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา การสร้างแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สำหรับกรอบแนวคิดในการวิจัย สามารถสรุปได้ดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความแตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ข้อบกพร่องในการเขียน หมายถึง การเขียนคำ ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา
2. แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง กิจกรรม บทเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียน
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นจากการประมวลคำที่นักเรียนควรรู้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักเกณฑ์ในการเขียนและโครงสร้างของประโยค ตลอดจนจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) เพื่อวัดความสามารถในการเขียนของนักเรียน
4. เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หมายถึง เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้เป็นแบบมาตรฐานในการพิจารณาหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ของคะแนนทั้งหมด
 - 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนได้ถูกต้องร้อยละ 80
5. แบบฝึกหัด หมายถึง แบบฝึกหัดด้านการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น